

TRUYỆN KỂ PHẬT GIÁO

Một lễ trai tăng lạ thường

By Huệ Hằng

Ngày xưa, một hôm đức Phật ngụ tại Kỳ Viên tịnh xá, có một bà Bà La Môn sắm sanh một lễ trai Tăng đặc biệt và nhờ chồng bà đi thỉnh bốn vị Thánh Tăng đến thọ thực. Lúc chồng bà vào Kỳ Viên tịnh xá, ở nhà bà vui thích hân hoan dọn sẵn bốn cái ghế xinh đẹp quý giá, chờ rước khách quý của bà.

Khi thấy ông chồng của bà trở về với bốn ông Sa Di bảy tuổi, bà tỏ vẻ hết sức bất bình.

Bốn ông Sa Di tên là: Samkicca, Pandita, Sopaka, và Revata, là bốn vị A La Hán mà bà thí chủ nào có biết được.

Bà căm giận quá lẽ, ra vô vùng vắng, miệng lầm bầm như muốn nổ trên lò than. Bà không chịu mời bốn vị Sa Di ấy an tọa trên ghế tốt quý giá của bà, lại chỉ cho bốn ông ngồi trên bốn ghế đầu thấp, rồi bà xoay lại rầy ông chồng, tại sao lại dặt về làm chi bốn đứa trẻ con không đáng tuổi cháu của bà, và sai ông chồng mau đi thỉnh cho được một vị Thánh Tăng cao niên. Ông chồng lật đật chạy vào chùa Kỳ Viên gặp Trưởng lão Xá Lợi Phất, liền thỉnh ngài Xá Lợi Phất, ngài Xá Lợi Phất đến nơi mới hay rằng bốn vị Sa Di A La Hán chưa thọ thực chi cả. Ngài bỏ ra về, vì ngài biết số lượng thực phẩm chỉ vừa đủ cho bốn phần ăn thôi.

Không hiểu tại sao Trưởng lão Xá Lợi Phất ra về, bà thí chủ sai chồng chạy lại lần nữa vào chùa Kỳ Viên thỉnh cho được Thánh Tăng khác, và chuyến này ông chồng bà trở về với Trưởng lão Mục Kiền Liên. Đến nơi, Trưởng lão Mục Kiền Liên cũng xem xét như Trưởng lão Xá Lợi Phất khi nãy, rồi cũng ôm bát trở về.

Bây giờ bà thí chủ càng nổi sân thêm lên, thốt rằng: Vì sao các vị Trưởng lão Thánh Tăng không chấp nhận cúng dường của mình! Vậy thì ông lại mấy chỗ mấy thầy Bà La Môn khổ hạnh rước về cho tôi một vị Trưởng lão. Bà đã nhất định gom tài thí lại làm một, để chỉ dâng cúng một vị Thánh Nhân, hơn là bố thí cho bốn trẻ con; nên lúc ấy bà cũng không cho bốn ông Sa Di thọ thực.

Bốn ông này từ sáng sớm chưa được dung một món chi, vẫn ngồi đó mà chịu đói. Nhưng đã là bậc A La Hán bốn ông Sa Di không xao xuyến, lại tỏ vẻ bình tĩnh nhẫn nại. Vì đức cao cả của bốn vị A La Hán bảy tuổi, trời Đế Thích Sakka chủ thấy nóng nảy, ngồi không yên được trên ngai vàng. Điều này thường xảy ra, khi có bậc tiên nhân đương lâm nạn, trời Đế Thích Sakka thường biết như vậy, trong nhiều trường hợp đã qua. Ngài liền dùng thiên nhãn xem xét, thấy bốn vị A La Hán đương ngồi chịu đói với đầy nhẫn nại trong nhà bà Bà La Môn. Ngài nhất định lập công bồi đức.

Ra khỏi cung trời, xuống hạ giới Ngài biến ra một vị Bà La Môn thật già, đến ngồi một chỗ trống trải nơi cư ngụ của các vị tu sĩ khổ hạnh.

Chồng bà thí chủ vừa đến, chợt thấy vị Trưởng lão đi ngay lại thỉnh ông về nhà. Ông Bà La Môn biết vợ sẽ hài lòng.

Thật vậy, vừa thấy vị tu sĩ lụm khụm bước vào, bá rất vui mừng lật đật lấy nệm trên hai chiếc ghế đẹp, chồng lại làm một và cung kính mời: “Bạch đức cao thượng, xin thỉnh Ngài an tọa nơi đây”.

Thay vì ngồi đó, trời Sakka khép nép, bái chào bốn vị Sa Di và ngồi bẹp dưới đất, gần bên bốn ghế đầu của bốn ông Sa Di.

Tư cá chấy làm cho bà thí chủ ngơ ngác và hết sức bất bình. Bà quở ông chồng! Lần này ông thỉnh về một người đáng tuổi cha của ông, nhưng ông này lại quá cung kính bốn trẻ con, chưa đáng làm cháu chắt của ông, chịu sao cho nổi!

– Tôi không cần ông này nữa! Phải mau mau tống khứ ông này ra khỏi nhà tức khắc.

Ông chồng nghe lời vợ, chạy lại nắm vai, kéo tay, ôm xé eo ếch, hết sức bình sinh, lôi sệch ông ra, nhưng không làm sao cho ông ấy nhúc nhích, xê dịch được.

Thấy vậy, bà vợ – một người sức lực, – chạy lại tiếp chồng: “Ông cứ lôi ông ta đi! Ông nắm một cánh tay, tôi nắm một cánh tay, chúng mình lôi ông một lượt không nổi sao?”.

Vừa kéo tay, vừa đẩy sau lưng ông già, quyết lôi ông ra khỏi cửa. Nhưng họ kinh ngạc khủng khiếp, ông già vẫn ngồi dính cứng một chỗ, hai tay quơ qua lắc lại; Chừng ấy hai ông bà chết đứng, không biết làm gì nữa.

Đức Đế Thích Sakka chậm rãi cho hai ông bà biết, ông là ai, rồi biến mất. Lúc ấy, hai vợ chồng mới suy nghĩ: Đức Đế Thích Sakka, chúa cả chư Thiên, còn đánh lễ bốn ông Sa Di với tất cả sự cung kính. Bốn ông này chắc hẳn là bậc đạo đức cao trọng.

Nghĩ vậy rồi, hối hả dọn vật thực ra cúng dường cho bốn vị Thánh Tăng bảy tuổi với đức tin trong sạch, nhờ đó mà hai ông bà gieo được phước báu cao thượng.

Thọ thực xong rồi, bốn vị Thánh Tăng từ giã gia chủ một cách phi thường: Một vị đằng vân xuyên qua nóc nhà, một vị xuyên qua mái trước, một vị xuyên qua mái sau, vị thứ tư độn thổ mà đi.

Các Ngài muốn làm như thế, để cho đức tin của hai vợ chồng Bà La Môn tăng trưởng thêm lên.

Khi các Ngài về tới Kỳ Viên tịnh xá, có một vài thầy Tỳ Kheo xúm lại hỏi thăm. Bốn ông Sa Di thuật lại đầu đuôi cho các Tỳ Kheo nghe.

Các thầy này mới hỏi: Vậy chớ bốn ông có giận vợ chồng lão Bà La Môn ấy không? Các thầy Tỳ Kheo này còn là phàm Tăng, không thể tin được lời thành thật của bốn ông Sa Di trẻ con, mới đem câu chuyện thưa lại với Đức Phật và cho rằng bốn ông Sa Di phạm tội nói dối. Đức Thế Tôn mới trả lời rằng: “Những bậc nào đã diệt tận ái dục rồi, chẳng bao giờ dùng dịch ý dối chọi với dịch ý”.

Rồi Ngài ngâm kệ ngôn:

“Ai là người nhã nhặn và nhất thiết giữa kẻ cừu địch, ôn hòa giữa kẻ hung bạo, không cố chấp giữa kẻ cố chấp, người ấy Như Lai gọi là bậc Sa Môn”.

Nghe bài kệ ấy, các thầy Tỳ Kheo, đắc được quả Tu Đà Hoàn.